

Der fordres nu selvsamme Uddannelse, selvsamme Skolearbejde og selvsamme Pligter af Købstadlærerinder som af Købstadlærere, og dog vil man vedblivende lønne hine med de $\frac{2}{3}$ af Lærerens Gage, skønt Loven af 29. Marts 1867 § 4 først berettiger Lærerinderne til samme Løn som Lærerne, og kun tillader dennes Nedsættelse med $\frac{1}{3}$. Det er derfor afgjort Uret mod Lærerinderne, at de kun skulle nyde $\frac{2}{3}$ af den Løn, de have fortjent, og som ikke er større, end at de kunne leve af den, medens Kommunen skal have den Part, der vilde lette dem Livet i saa høj Grad.

Det er jo en indgroet Mening, at Kvinder behøve mindre end Mænd for at kunne leve; men den er ligesaa fejlagtig som den er gammel. Kvinder, der skulde leve selvstændigt, have netop de samme nødvendige Udgifter som Mændene, idet Skolegerningen berøver dem Tiden til at udføre de sædvanlige kvindelige Arbejder, hvorved de anden Gang kunde fortjene deres Løn.

Man har slet ikke tænkt paa, at Uddannelsen for Lærerinder ikke blot er bleven gjort mere langvarig, men ogsaa 2—3 Gange saa dyr som tidligere, saa kun faa Lærerinder kan undgaa en betydelig Gæld, og saa vil man endda nøjes med at yde Købstadlærerinden en Løn, der næppe skaffer hende Livets Ophold i de fem første Aar som fast ansat Lærerinde, efter at hun først har døjet hele Timelærerindetiden. Lærerinden, der søger ud i Provinserne, har altsaa kun Udsigt til i en lang Aarrække at arbejde under Tryk af Næringssorger.

Derfor maa vi nu kræve samme Løn for samme Arbejde, man kræver jo det samme Arbejde af os som af Lærerne.

Og hvilken Løn tænker man ikke paa at byde Forskolelærerinderne, netop 350 Kr. plus Bolig og Brændsel, d. v. s. hvad de behøve for ikke helt at sulte ihjel; thi leve af det kan dog ingen, med mindre de skulle modtage Almisser.

Mon nogen vilde byde en Mand en saadan Løn? Selv en Mejerske, der faar Opholdet og 200 Kr. i Løn, eller en Tjenestepige, der ligeledes faar Opholdet og 12—14 Kr. om Maaneden, ere langt bedre stillede.

Det mindste, der burde ydes en Forskolelærerinde i Pengeløn er 500 Kr.; hendes Arbejde er baade saa ansvarsfuldt og anstrængende, at hun kan gøre Fordring paa en anstændig Løn, der frier hende for Næringssorger.

Dernæst forbigaar man ganske de gifte Lærerinder med Pensionsret ligesom Loven af 1867 og ser ikke, hvilken skrigende Uret det er, at berøve en Kvinde den Del af Lønningen, der opspares til Efterløn, fordi hun er gift, selv om